

KPP W WOŁOMINIE

<http://kppwolomin.policja.waw.pl/pw/aktualnosci/33362,KRZYKI-HALASY-ALARMY-GLOSNA-MUZYKA-CZYLI-O-WYKROCZENIU-Z-ART-51-KODEKSU-WYKROCZE.html>
2019-09-22, 01:31

KRZYKI, HAŁASY, ALARMY, GŁOŚNA MUZYKA ... CZYLI O WYKROCZENIU Z ART. 51 KODEKSU WYKROCZEŃ

Artykuł 51 (okreśłany w skrócie mianem „zakłócania spokoju”) został ujęty w VIII rozdziale Kodeksu wykroczeń, którego tytuł brzmi: „Wkroczenia przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu”. Przepisy tego rozdziału chronią porządek i spokój publiczny w różnych sferach życia społecznego. Ochrona tego typu dóbr, ważnych zarówno dla ogółu społeczeństwa, jak i dla indywidualnych obywateli, wysunięta jest w Kodeksie wykroczeń na czołowe miejsce.

Art. 51.

§ 1. Kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorzenie w miejscu publicznym, podlega karze aresztu (orzekanej w wymiarze od 5 do 30 dni) , ograniczenia wolności (trwa 1 miesiąc) albo grzywny (wymierzanej w wysokości od 20 do 5000 złotych) .

§ 2. Jeżeli czyn określony w § 1 ma charakter chuligański lub sprawca dopuszcza się go, będąc pod wpływem alkoholu, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

§ 3. Podżeganie i pomocnictwo są karalne.

Istotne znaczenie dla dobrego zrozumienia danego artykułu jest wyjaśnienie takich pojęć jak: wybryk, zakłócenie spokoju publicznego, zakłócenie porządku publicznego, zakłócenie spoczynku nocnego oraz wywołanie zgorzenia w miejscu publicznym:

1. Wybryk

WYBRYK (mówiąc potocznie, „wyskok”, czy „eksces”) - to (takie) zachowanie się, jakiego wśród konkretnych okoliczności czasu, miejsca i otoczenia, ze względu na - przyjęte zwyczajowo - normy ludzkiego współżycia, nie należało się spodziewać, które zatem wywołuje powszechne negatywne oceny społeczne i uczucia niepokoju, odrazy, gniewu i oburzenia. Wybryk charakteryzuje więc ewidentna (czytaj: „poważna”, „ostra”) sprzeczność z powszechnie akceptowanymi zasadami zachowania się - związanymi nie tylko z obyczajowością, ale także normami zwyczajowymi.

Istotą wybryku, jest zachowanie, które rażąco odbiega od przyjętych w danych warunkach i okolicznościach zasad współżycia społecznego, które spotyka się z ujemną oceną społeczną. Wybrykiem można zakłócić spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołać zgorzenie. Wybryk stanowi wykroczenie, jeżeli skutek działania sprawcy ma charakter publiczny - sprawca w czasie popełniania czynu może znajdować się w miejscu publicznym, ale może też znajdować się poza miejscem publicznym, lecz jego działanie ma wtedy charakter publiczny. Norma kodeksu wykroczeń przewiduje, że działanie to może być dokonane w różny sposób, np. krzykiem, hałasem, alarmem. Należy zaznaczyć, że wyliczenie to jest tylko przykładowe i że można dopuścić się wybryku przez inne zachowania się, jak np. wydobywanie się z urządzenia znajdującego się w mieszkaniu przeraźliwe dźwięki, które wywołują niepokój u spacerujących ulicą, bądź spokojne oświadczenie, że w hali dworca kolejowego znajduje się bomba zegarowa, a także niereagowanie na „wycie” właściciela samochodu wyposażonego w autoalarm oraz rozsypanie substancji drażniącej węch lub wzrok. Wymienione czyny wypełniają znamiona wykroczenia polegającego na zakłóceniu spokoju.

2. Zakłócenie spokoju publicznego

Pojęcia: porządek i spokój publiczny nie są jednoznaczne. W doktrynie i w orzecznictwie przypisuje się im różne zakresy znaczeniowe. Istotne jest to, że w literaturze przedwojennej podnoszono, iż spokój publiczny ma na celu spokój zmysłów

„zewnętrznych”, który dla swego istnienia nie znosi samowolnych i dotkliwych oddziaływań z zewnątrz: kto wszczyna hałas, ten razi dotkliwie zmysł słuchu, kto psuje powietrze rozlaniem śmierdzącego płynu lub skupia promienie światła na jakimś błyszczącym przedmiocie i miga nim przed oczyma, ten dotkliwie oddziałuje na zmysły powonienia lub wzroku.

Obecnie pojęcie spokoju publicznego oznacza stan równowagi psychicznej ludzi. Zakłócenie tej równowagi może nastąpić przez każde zachowanie się wywołujące zaniepokojenie. Z zakłóceniem tym będziemy mieć do czynienia zarówno, gdy działanie podjęte było w miejscu publicznym jak i niepublicznym. Sąd Najwyższy wskazuje, że zakłócenie spokoju publicznego to „naruszenie równowagi psychicznej ludzi, powodujące negatywne przeżycia psychiczne nieoznaczonych osób, powstające z bezpośredniego oddziaływania na organy zmysłów.”

Dla spokoju publicznego charakterystyczne jest to, że jego zakłócenie może wystąpić zawsze, a więc o każdej porze dnia i nocy.

3. Zakłócenie porządku publicznego

Jest drugim warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 51 KW. Porządek publiczny jest normalnym biegiem życia zbiorowego. Zakłóceniem porządku jest zakłócenie tego normalnego biegu, spowodowanie, że ludzie muszą zachowywać się inaczej niż normalnie. Sytuacja, w której ludzie zmuszeni są zachowywać się inaczej niż normalnie (np. skutek powstałego zbiegowiska i utrudnienia ruchu), powoduje w wielu wypadkach przeżycia stresowe (zniecierpliwienia, gniewu, niepokoju, strachu) i odwrotnie – istniejące napięcia psychiczne pociągają mogą za sobą zmiany w trybie zachowania się.

Sąd Najwyższy, w swym wyroku z początku lat 90. wskazuje, że przez wyrażenie „zakłócenie porządku publicznego” należy rozumieć „wywołanie takiego stanu, który w danym miejscu, czasie i okolicznościach, zgodnie z przyjętymi zwyczajami i obowiązującymi przepisami, uważa się za nienormalny i który odczuwany jest jako utrudnienie lub uniemożliwienie powszechnie akceptowanego sposobu zachowania się w miejscach dostępnych dla bliżej nie określonej liczby osób”. Zakłócenie porządku publicznego polega na istotnym i bezpośrednim utrudnieniu (np. osoba, przechodząc przez jezdnię, nagle zatrzyma się i usiądzie lub położy się na niej, uniemożliwiając przejazd pojazdów). Należy zauważyć, że skutek ten musi dotknąć przynajmniej jednej osoby, pokrzywdzonego czynem sprawcy, bez konieczności równoczesnego wskazania, iż skutek mógł ponadto dotknąć jeszcze inne osoby.

4. Zakłócenie spoczynku nocnego

Zakłócenie to polega na uniemożliwieniu, przynajmniej jednej osobie, odpoczęcia w ciszy, która obowiązuje od godz. 22:00 do 6:00, przy czym odpoczynek ten nie musi przejawiać się w formie snu – nie ma większego znaczenia czy sen został przerwany czy też nie. Może on polegać np. na czytaniu książek. Czas odpoczynku nocnego może być unormowany inaczej przez uprawniony do tego organ, np. przez zarząd uzdrowiska.

Brak reakcji posiadacza psa na jego uporczywe szczekanie nocą bez szczególnych zewnętrznych powodów może uzasadniać odpowiedzialność właściciela na podstawie art. 51 § 1 kw.

Długotrwałe szczekanie w dzień również może stanowić kłopot w postaci zainteresowania się losem psa Towarzystwa Opieki nad Zwierzętami.

Złe samopoczucie sąsiadów wynikłe z uporczywego szczekania psa może również spowodować odpowiedzialność na gruncie prawa cywilnego.

5. Wywołanie zgorszenia w miejscu publicznym

Ostatnim z wymienionych skutków jest wywołanie zgorszenia w miejscu publicznym, interpretowane jako spowodowanie negatywnej reakcji otoczenia na zachowanie się sprawcy. Reakcją taką może być np. uczucie wstrętu, oburzenia, obrzydzenia, czy niesmaku. Musi wystąpić przynajmniej u jednej postronnej osoby nie będącej przy tym nadmiernie wrażliwą, całe zaś zdarzenie musi zaistnieć w miejscu publicznym. Znamiona ustawowe tego wykroczenia wypełni osoba używająca słów uznanych powszechnie za obelżywe, na odbiór których narażeni są przechodnie, którymi mogą się okazać np. dzieci lub ludzie starsi.

Wykroczenie z art. 51 może mieć charakter kwalifikowany ze względu na obecność dodatkowych znamion i ich rodzaj, tj.

chuligański charakter czynu lub dopuszczenie się pod wpływem alkoholu.

Wyjaśnienia wymaga pojęcie „pod wpływem alkoholu”. Jest to pojęcie znacznie szersze niż stan upojenia alkoholowego lub stan nietrzeźwości. Odnosi się ono bowiem i do takich przypadków, gdy sprawca nie doszedł jeszcze do stanu upojenia lub nietrzeźwości, ale jest w stanie, w którym na skutek spożycia alkoholu występują pewne zakłócenia sprawności umysłowej i fizycznej, a m.in. sztuczne pobudzenie przy jednoczesnym osłabieniu hamulców moralno – etycznych, wywierające wpływ na działanie człowieka. Sformułowanie, że wykroczenia dopuścił się sprawca „...będąc pod wpływem alkoholu...” oznacza, iż organ orzekający nie musi dla przypisania tego wykroczenia ustalać związku przyczynowego między spożyciem (wpływem) alkoholu a popełnieniem czynu. Wystarcza więc samo stwierdzenie, że w momencie czynu sprawca był pod wpływem alkoholu. Jeżeli chodzi o tę postać wykroczenia kwalifikowanego, to może być ono popełnione zarówno z winy umyślnej, jak i z winy nieumyślnej.

Przeanalizowane jest także popełnienie wykroczeń § 1 i 2 w formach zjawiskowych podżegania i pomocnictwa. Te postaci wykroczenia mogą być wyłącznie dokonane w zamiarze bezpośrednim. Nie stoi to na przeszkodzie przyjęciu podżegania i pomocnictwa do wykroczenia dokonanego przez sprawcę z winy nieumyślnej (z uwagi na stosunek do skutku) lub w zamiarze ewentualnym.

Analizowane wykroczenie ma charakter materialny – skutkiem wybryku jest zakłócenie spokoju, porządku publicznego, spoczynku nocnego lub wywołanie zgorszenia w miejscu publicznym. Wykroczenie z art. 51 w podstawowej postaci dotyczącej działania może być popełnione z winy umyślnej. Opisane zachowanie stanowi wybryk, a z istoty tego pojęcia można wnioskować, że wymaga ono umyślności. Skutek natomiast może być objęty zarówno winą umyślną jak również winą nieumyślną. Wykroczenie z art. 51 polega przede wszystkim na działaniu, choć możliwe jest popełnienie w formie zaniechania, np. nie wyłączenie alarmu. Zwrócić należy uwagę, iż wykroczenie niejednokrotnie ma ścisły związek z przestępstwem. Ma to miejsce wówczas, gdy sprawca dopuszczając się np. przestępstwa w miejscu publicznym, równocześnie swoim zachowaniem wypełnia ustawowe znamiona wykroczenia.

asp. szt. Tomasz Sitek - oficer prasowy KPP Wołomin/ na podstawie materiałów prawnych – źródło Internet

Ocena: 3.8/5 (73)

[Tweetnij](#)